

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 3, 1 – 9

Text: Mt 21, 28 – 32 *"Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici!' On odpověděl: 'Nechce se mi.' Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel ke druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane.' Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?" Odpověděli: "Ten první!" Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu."*

Jeden farář měl dva konfirmandy. Jednomu rodiče řekli: „Budeš chodit na konfirmační cvičení!“ On řekl: „Nechce se mi. Co bych tam dělal! Mě to nebaví.“ Ale potom si to rozmyslel, vydržel celé dva roky konfirmační přípravy a dospěl až ke konfirmaci. Jinému konfirmandovi jeho rodiče řekli totéž. Odpověděl: „Jasně, v pohodě, samozřejmě, buďte bez obav!“ Ale po pár úvodních hodinách to vzdal a ke konfirmaci nedošel. Který konfirmand udělal svým rodičům větší radost?

Tak bychom dnes mohli interpretovat Ježíšovo podobenství. Ale tak jednoduché to zase není.

První věc, kterou je potřeba jasně říci: Konfirmaci neslavíme pro radost rodičům. Že z toho rodiče mohou mít také radost je pochopitelné. Ale není to cílem konfirmace.

Za druhé: Aplikovat podobenství na konfirmandy není rozhodně jediná možnost. Všimněte si, že Ježíš říká své podobenství velekněžím a starším lidu. V letošním roce budou v našem sboru např. volby do staršovstva. A všem kandidátům na presbytera je opět určena ta věta: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici.“

Za třetí: Podobenství není jenom o poslušnosti. Je také a především o možnosti změny. Jestli někdo řekne, že se mu nechce, tak to ještě neznamená, že v budoucnu svůj postoj nemůže změnit. A naopak, ten, kdo řekne třeba při konfirmaci, nebo křtu nebo jiném slibu své „ano“, tak ještě není jisté, že svůj slib také dodrží.

A poslední věc: Ježíšovo podobenství nám neodpovídá na naše otázky. Ono nám totiž samo otázky klade. Ježíš začíná i končí otázkou: „Co myslíte? Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?“ A my jsme tu shromážděni proto, abychom Ježíšovi na jeho otázku odpověděli.

Ježíš svou otázku tenkrát položil velmi zbožným lidem. Velekněžím a starším. Oni se vehementně hlásili k tomu, že Pána Boha poslouchají a že jsou opravdoví věřící. Ale Boží přikázání ve svém životě nenaplňovali a všelijak je obcházeli. A pak tu byli lidé, do kterých by nikdo neřekl, že budou někdy zbožní. Byli to i všelijací podnikavci a podvodníci. Tenkrát jim říkali celníci, dnes jim říkáme třeba šmejdi. A byly tam také nevěstky – zneužívané ženy. A Ježíš těm rádoby zbožným kněžím říká: Ty zneužité ženy jsou spravedlivější než vy a předcházejí vás do Božího království. Protože ony toho, co se stalo, litují, ale vy žádnou lítost neprojevíte. Přišel k vám Jan Křtitel, který vyzýval k pokání, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřily. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu – říká Ježíš kněžím do očí.

Bratři a sestry, Ježíš měl jazyk ostrý jako břitva a nebral ohled na postavení člověka. A stejně ostře se obrací i na nás, dnešní křesťany, evangelíky, presbytery i na mě. Kdo z nás plní vůli nebeského Otce? Ten, kdo říká: „Já jsem evangelík už po svých praot-

cích, chodím do kostela každou neděli a platím salár v minimální doporučené výši“? Anebo plní Boží vůli ten, kdo lituje toho, jaký vede neřádný život, kdo touží po změně, kdo chce něco se sebou dělat, aby nebyl tak zatvrzelý a tvrdohlavý jak valašský špalek? Co myslíte?

Ti dva synové v Ježíšově podobenství představují dva typy lidí. Ten, který hned ochotně souhlasil, ale pak na vinici nešel, je typ povrchního formálního křesťana. On vám odkývá všechno: při křtu, při konfirmaci, při večeři Páně, i při běžném rozhovoru. Ale když po takovém člověku chcete, aby něco vykonal, jak se dřív říkávalo, „na vinici Páně“, tedy ve sboru, v seniorátu, v církvi, aby zastal nějakou práci, funkci nebo nějak jinak přispěl se svou troškou do mlýna, tak řekne, že na takové věci nemá čas.

A pak existuje jiný typ lidí, kteří se podobají tomu prvnímu synu. Ti vám řeknou zrovna, že na takové věci nemají čas. A jsou-li ještě upřímnější, řeknou, že se jim to prostě dělat nechce. Ale pak, a to je to důležité, oni dovedou svých unáhlených výroků litovat. A pak jdou a co je třeba, tak nakonec udělají.

A to je to pokání, ke kterému volal už Jan Křtitel. Obrat v myšlení, změna postojů, lítost a náprava.

A tak co myslíte? Když vás někdo pozve do mládeže, do staršovstva, na třicátníky, na sborový den, na brigádu, nebo prostě jenom do kostela... co je lepší – řekneš, „ano, jasně, já přijdu“ a pak zůstaneš doma, anebo odpovíš upřímně: „Víš, mně se nechce, to není nic pro mě, ale pak se ti to rozleží v hlavě a především v srdci a ty to přece jen zkusíš?“

Život je plný rozhodování. I při dnešní konfirmační slavnosti mají zaznít vážná slova rozhodnutí: „Ano, Pane.“ Ale lepší, než pouhá slova, je jít a ve svém životě skutečně žít podle Božích přikázání a plnit Boží vůli.

Modlitba: *Bože můj, když slyším pozvání, ať se vydám za tebou, chtěl bych mít plné srdce síly. Ale vím, že jsem své sliby už častokrát porušil. Prosím, dej mi vždycky možnost k nápravě, proměně a k pokání. Věřím ve tvou všemohoucnost, v moc Kristovy milosti a v pomoc Ducha svatého. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty sis hned od počátku povolal skupinku učedníků, aby tě následovali, a dodnes si povoláváš nové vyznavače křesťanské víry. Prosíme tě i za tyto mladé lidi, kteří prošli konfirmační přípravou, aby tě dál ve svém životě následovali, od tebe se učili a tobě ve všem důvěřovali. Prosíme, abys je podržel ve všech zkouškách, které jsou před nimi. Prosíme za jejich životní dráhu, za všechna těžká rozhodování, před něž je život postaví. Dej, ať jsou platnými členy církve, ať mají odvalu ti sloužit a sdílet svoji víru s druhými. Prosíme za jejich rodiče a celé rodiny, abys je spojoval svým Duchem svatým a láskou. Dej, ať společenství sboru, do něhož patří, je přijímá s úctou, respektem a laskavostí. Aby vše, co děláme a jak spolu jednáme, sloužilo tobě ke cti a slávě. Amen.*